

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **Č., a. s., R., IČO: X.**, zastúpený advokátom Mgr. L., L., proti povinnému: **G., a. s., K., IČO: X.**, zastúpený advokátskou kanceláriou H., s. r. o., Š., **o vymoženie uloženej povinnosti**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39 Er 1499/2010, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 12. júla 2012, č. k. 20 CoE 77/2011-2199, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 12. júla 2012, č. k. 20 CoE 77/2011-2199 v napadnutom potvrdzujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania **z r u š u j e** a v rozsahu zrušenia mu vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava II uznesením z 24. 02. 2011, č. k. 39 Er 1499/2010-1319 prvým výrokom návrh povinného na odopretie uznania a vykonateľnosti konečného rozhodcovského nálezu Medzinárodného rozhodcovského súdu pri Medzinárodnej obchodnej komore, so sídlom v Paríži č. k. 12190/TE/MW/AVH/JHN/GZ z 26. 07. 2010 na území Slovenskej republiky **zamietol**. Druhým výrokom súd **povolil odklad** vykonateľnosti konečného rozhodcovského nálezu Medzinárodného rozhodcovského súdu pri Medzinárodnej obchodnej komore so sídlom v Paríži č. k. 12190/TE/MW/AVH/JHN/GZ z 26. 07. 2010 do právoplatného skončenia konania pred Mestským súdom v Prahe sp. zn. 14 Cm 180/2010 vedeného vo veci žaloby o zrušenie rozhodcovského nálezu.

V odôvodnení uznesenia súd prvého stupňa uviedol, že návrhom doručeným súdu dňa 21. 12. 2010 žiadal povinný s poukazom na ustanovenia Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí uzavretého v New Yorku dňa 10. 06. 1958, zverejneného v Zbierke zákonov SR pod č. 74/1959 (ďalej len Newyorský dohovor) a ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len zákon o rozhodcovskom konaní)

o **I.** odopretie uznania a výkonu exekučného titulu, **II.** odloženie vykonateľnosti exekučného titulu, ktorým je konečný rozhodcovský nálež Medzinárodného rozhodcovského súdu pri Medzinárodnej obchodnej komore, so sídlom v Paríži č. k. 12190/TE/MW/AVH/JHN/GZ z 26. 07. 2010 (ďalej len rozhodcovský nálež) a **III.** zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia. Povinný svoj návrh doplnil dňa 21. 12. 2010 v časti nároku na odloženie vykonateľnosti exekučného titulu predložením nového dôkazu, ktorým je odvolanie voči uzneseniu Mestského súdu v Prahe č. k. 14 Cm 180/2010-218 z 13. 01. 2011. Odvolanie bolo podané na Vrchný súd v Prahe a je vedené pod sp. zn. 8 Cmo 62/2011. Zároveň povinný uplatnil **IV.** kompenzačnú námietku spočívajúcu v tom, že jednostranným zápočtom vykonaným listom z 22. 02. 2011 si započítal voči exekučne vymáhanej pohľadávke oprávneného svoju pohľadávku, ktorú má voči oprávnenému vo výške 48.000.000,- Kč a ktorú nadobudol postúpením od spoločnosti T., s. r. o.

Súd prvého stupňa v odôvodnení skonštatoval, že ustanovenia Newyorského dohovoru sú implementované do právneho poriadku Slovenskej republiky v jeho ôsmej časti (§§ 46 - 50 zákona o rozhodcovskom konaní), ktorého úprava je konformná s označenou medzinárodnou zmluvou a s poukazom na § 46 ods. 1, § 49 ods. 1, ods. 2, § 50 ods. 1, ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní na základe zisteného skutkového stavu z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh povinného v prvej časti nie je dôvodný.

K tvrdeniam povinného, na ktorých zakladá dôvodnosť návrhu podľa bodu **I. odopretie uznania a vykonateľnosti exekučného titulu**, pretože **1/** v konaní došlo k závažným vadám a ako účastníkovi mu bola odňatá možnosť konať, **2/** zloženie rozhodcovského súdu bolo v rozpore s dojednaním strán, exekučný súd uviedol, že exekučným titulom v predmetnej exekučnej veci je konečný rozhodcovský nálež, ktorým bol povinný (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalobcu) zaviazaný nahradiť oprávnenému (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalovaného) trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia a iných nákladov v sume 40 281 893,42 Kč a trovy rozhodcovského konania v sume 840 000,- USD. V zmysle uzavretej rozhodcovskej doložky začalo dňa 19. 06. 2002 rozhodcovské konanie na základe žaloby podanej I., a. s., ako žalobcom proti Č., a. s., ako žalovanému. Povinný, v procesnom postavení žalobcu, vstúpil do konania dňa 29. 04. 2008 na základe uznesenia rozhodcovského súdu o pripustení zmeny žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky. Povinný vstúpil do konania už začatého, pričom akceptoval a prijal jeho stav. Ďalej povinný namietal zaujatosť predsedajúceho rozhodcu

JUDr. B. a spochybňoval nestrannosť rozhodcovského súdu v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu exekučného titulu. Podľa názoru súdu prvého stupňa bol trojčlenný senát rozhodcov, ktorých potvrdil Medzinárodný rozhodcovský súd (MRS) riadne ustanovený v súlade s rozhodcovskou doložkou zakotvenou v čl. 20 Zmluvy o predaji podniku (ďalej len ZPP) uzavretej 19.06.2000 medzi I., a. s. (právny predchodca povinného) a C. (oprávnený) a označenými Pravidlami rozhodcovského konania (ďalej len Pravidlá). Povinný súdu nepreukázal, že by jeho právny predchodca v spore namietol spôsob, akým došlo ku kreovaniu rozhodcovského senátu alebo zaujatosť niektorého z rozhodcov, a že by sa s touto námietkou rozhodcovský súd nezaoberal. Povinný rovnako nepreukázal, že by v čase od svojho vstupu do konania do rozhodnutia rozhodcovského súdu sám namietol zaujatosť predsedu rozhodcovského senátu, a že by sa s jeho námietkou súd adekvátne nevysporiadal. Povinný nepreukázal porušenie zásady nestrannosti rozhodcovského súdu predloženými listinnými dôkazmi, a to listom JUDr. A. z 18. 04. 2007, ktorý súd považoval za zmätočný a nejasný ako aj článkami z tlače uverejnenými v Českej republike, ktoré právne záväzným spôsobom nepotvrdzujú zaujatosť rozhodcu JUDr. K.. Skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazov boli však povinnému známe už v čase vstupu do konania, pričom nepreukázal, že ich v zmysle čl. 11 ods. 2 Pravidiel v rozhodcovskom konaní uplatnil. Povinný viacerými podaniami doručenými rozhodcovskému súdu vzniesol námietku zaujatosti predsedajúceho rozhodcu až po vydaní rozhodnutia vo veci samej, čo je, podľa názoru súdu prvého stupňa, neprípustné. K námietke uplatnenej v podaní z 13. 08. 2010 po rozhodnutí vo veci samej sa vyjadril predsedajúci rozhodca tak, že konal nezávisle a nestranne, na čo rozhodcovský súd na zasadnutí 28. 10. 2010 rozhodnutím vydaným v súlade s čl. 7 ods. 4 Pravidiel námietku zaujatosti rozhodcu JUDr. B. zamietol. Exekučný súd po dôslednom oboznámení sa so všetkými listinnými dôkazmi predloženými povinným, ktorými pre údajnú zaujatosť predsedajúceho rozhodcu zdôvodnil naplnenie podmienok na odopretie uznania, a vykonateľnosti exekučného titulu dospel k záveru, že tvrdenie povinného a ním uvádzané dôvody na odopretie uznania a vykonateľnosti exekučného titulu podľa § 50 ods. 1 písm. b/, písm. d/ zákona o rozhodcovskom konaní (korešpondujúce s čl. V ods. 1 písm. b/, písm. d/ Dohovoru) preukázané neboli.

K tvrdeniu povinného o dôvodnosti návrhu pre **3/ nezáväznosť rozhodnutia pre strany**, keďže rozhodcovský nález nebol povinnému riadne doručený, súd prvého stupňa poukázal na tvrdenie povinného, ktorý nespochybňuje, že rozhodcovský nález bol 30. 07. 2010 v autorizovanej forme doručený jeho právnomu zástupcovi v konaní JUDr. P.. Závalu v doručení povinný videl v tom, že JUDr. Š. v čase doručenia rozhodcovského nálezu už nebol

jeho právnym zástupcom, nakoľko mu dňa 20. 07. 2010 odvolal plnú moc. Odvolanie plnej moci prijal zástupca dňa 21. 07. 2010. Napriek tomu však súd nedoručil rozhodcovský nález priamo povinnému, ale jeho bývalému právnemu zástupcovi. Súd prvého stupňa po oboznámení sa s obsahom Pravidiel ako aj s procesnou úpravou Českej republiky s poukazom na čl. 4 ods. 2, ods. 3, čl. 28 ods. 1, ods. 3 Pravidiel, čl. 19 ZPP a § 28 Občianskeho súdneho rádu (ďalej len OSŘ ČR) dospel k záveru, že tvrdenia povinného o nedostatku vykonateľnosti exekučného titulu nie sú dôvodné a opodstatnené a doručovanie rozhodcovského nálezu bolo vykonané v súlade s Pravidlami MRS ako aj s § 28 OSŘ ČR. Z listinných dôkazov vyplýva, že povinný oznámil odvolanie plnej moci súdu až listom zo 17. 08. 2010, teda po vykonaní doručenia a nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia. Námieta povinného, že JUDr. Š. odvolal plnú moc 21. 07. 2010 (kedy právny zástupca odvolanie plnej moci prevzal) nie je podstatná a právne významná, nakoľko odvolanie plnej moci je voči súdu účinné až momentom, keď mu ho účastník alebo zástupca oznámil.

K tvrdeniam o dôvodnosti návrhu pre **4/ rozpor s verejným poriadkom Slovenskej republiky** súd poukázal na to, že rozpor s verejným poriadkom spočíva v takom zásadnom rozpore cudzieho rozhodcovského rozhodnutia s verejným poriadkom krajiny uznania, že účinky jeho použitia, t. j. jeho uznanie a povolenie vykonateľnosti, by sa priečili zásadám spoločenského a štátneho zriadenia Slovenskej republiky a jej právneho poriadku. Pri skúmaní rozporu exekučného titulu s verejným poriadkom Slovenskej republiky súd prvého stupňa poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a dospel k záveru, že povinným tvrdená zaujatosť rozhodcu a v nej spočívajúce porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ani porušenie zásady rovnosti strán neboli preukázané, a v týchto okolnostiach exekučný súd nevzhladol rozpor exekučného titulu s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Povinný vytýka exekučnému titulu nedostatok odôvodnenia a v tomto smere poukázal na dôvody uvedené v žalobe o zrušenie rozhodcovského nálezu. Pri skúmaní odôvodnenia rozhodcovského nálezu vo vzťahu k nutnému dodržaniu zásady súladu s verejným poriadkom SR, súd s poukázaním na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, § 36 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) sa zameril na preskúmanie, či odôvodnenie rozhodcovského nálezu zásadným a nezlučiteľným spôsobom vybočuje z rámca ustanovení uvedených právnych predpisov. Zdôraznil, že exekučný súd nemá právomoc meritórne preskúmať rozhodcovský nález z hľadiska správnosti právnych záverov v ňom uvedených ani správnosť aplikovania rozhodného práva či správnosť úvah, ktorými sa súd pri rozhodovaní riadil. Táto právomoc patrí len súdu v konaní o žalobe na

zrušenie rozhodcovského nálezu. Ďalej exekučný súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodcovského nálezu rozsahom a charakterom zodpovedá všeobecne záväzným predpisom, a preto nie je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky a rozhodcovský súd sa podľa názoru exekučného súdu vysporiadal v rozhodnutí so všetkými podstatnými tvrdeniami povinného (žalobcu) a oprávneného (žalovaného). Poukázal i na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 173/2007).

Súd prvého stupňa preto dospel k záveru, že nie sú naplnené podmienky § 50 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/ a ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní (korešpondujúce s čl. V ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/ a čl. V ods. 2 písm. b/ Newyorského dohovoru) na odopretie uznania a vykonateľnosti rozhodcovského nálezu na území Slovenskej republiky.

Súd prvého stupňa ďalej k bodu **II. Odloženie vykonateľnosti exekučného titulu** po dôkladnom oboznámení sa s obsahom podaní účastníkov a nimi predložených dôkazov dospel v súlade s § 48 zákona o rozhodcovskom konaní k záveru, že návrh na povolenie odkladu vykonateľnosti je dôvodný. Poukázal pritom na zásadnú odlišnosť medzi odopretím uznania a vykonateľnosti cudzieho rozhodcovského nálezu na území Slovenskej republiky a povolením odkladu jeho vykonateľnosti. Zdôraznil, že rozhodnutie o odopretí uznania a vykonateľnosti cudzieho rozhodcovského nálezu s konečnou platnosťou rieši nespôsobilosť jeho núteného výkonu na území Slovenskej republiky in future, pre také jeho formálne alebo materiálne vady uvedené v § 50 zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré bránia jeho uznaniu a vykonaniu. Naproti tomu rozhodnutie o odklade vykonateľnosti je len dočasným oddialením núteného vymoženía na exekúciu spôsobilého rozhodcovského nálezu pre prípad, ak je pre okamžité nariadenie exekúcie daná prekážka, ktorú je potrebné brať do úvahy, a ktorá zakladá nárok povinného na poskytnutie dočasnej súdnej ochrany povolením odkladu vykonateľnosti exekučného titulu. Súd prvého stupňa sa stotožnil s argumentáciou povinného, že v súčasnej dobe existujú závažné okolnosti, ktoré je potrebné vziať do úvahy, a ktoré zakladajú dôvod na dočasné povolenie odkladu vykonateľnosti exekučného titulu.

Súd návrh povinného, označený pod bodom **III. zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia** považoval iba za podnet s poukazom na § 41 ods. 2 O. s. p., o ktorom nie je súd povinný rozhodnúť.

V návrhu povinného **IV. kompenzačná námietka**, podľa názoru súdu prvého stupňa povinný poukázal na jednostranný zápočet, avšak s týmto tvrdením nespojil žiadny návrh (petit), o ktorom by mal súd rozhodnúť. Súd vzal oznámenie povinného o vykonaní jednostranného zápočtu na vedomie a bude sa ním zaoberať pri skúmaní podmienok na vydanie poverenia.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oprávneného v časti druhého výroku a na odvolanie povinného v časti prvého výroku napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa uznesením z 12. 07. 2012, č. k. 20 CoE 77/2011-2199 prvý výrok napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa s poukázaním na § 219 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. potvrdil a odvolanie proti druhému výroku napadnutého uznesenia odmietol. Zároveň oprávnenému ani povinnému trovy odvolacieho konania nepriznal.

Pokiaľ ide o odvolanie povinného proti prvému výroku, odvolací súd skonštatoval, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj náležité odôvodnil. Odvolací súd poukázal na správne závery súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil. V prvom rade sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že s poukazom na § 53 zákona o rozhodcovskom konaní ustanovenia Newyorského dohovoru boli implementované do právneho poriadku Slovenskej republiky v jeho ôsmej časti (§§ 46 - 50 zákona o rozhodcovskom konaní), ktorého úprava je konformná s označenou medzinárodnou zmluvou. Preto súd prvého stupňa pri skúmaní návrhu povinného na odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodcovského nálezu postupoval správne v súlade s ustanoveniami zákona o rozhodcovskom konaní. Taktiež sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že exekučný súd nemá právomoc meritórne preskúmať rozhodcovský nález z hľadiska správnosti právnych záverov v ňom uvedených, správnosti aplikovania rozhodného práva či správnosti úvah, ktorými sa súd pri rozhodovaní riadil. Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že interpretačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je jednotná v tom, že predpokladom pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia, pričom sa musí jednať o rozhodnutie vykonateľné po materiálnej aj formálnej stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti, a to počas celého exekučného konania, a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Súd prvého stupňa sa náležite vysporiadal aj so zásadou súladu rozhodcovského nálezu s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Odvolací súd sa po dôkladnom preštudovaní rozhodcovského nálezu

stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že súd v odôvodnení nálezu reagoval na všetky podstatné tvrdenia účastníkov, uviedol rozhodné právo, ktorým sa spor riadil, skutkové zistenia, o ktoré sa oprel, ozrejmil akými úvahami sa riadil a uviedol aj ustanovenia právnych predpisov, podľa ktorých skutkový stav posúdil. Vysporiadal sa aj s otázkou svojej právomoci a otázkou aktívnej legitímácie žalobcu, ktorý do konania vstúpil v jeho priebehu, ako aj so všetkými tvrdeniami oprávneného a povinného. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že súd prvého stupňa bol oprávnený posúdiť, či sú splnené všetky podmienky pre odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodcovského rozsudku v zmysle § 50 ods. 1, ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní bez toho, aby počkal na rozhodnutie českých súdov o dovolaní, o žalobe pre zmätočnosť a na výsledok ústavnej sťažnosti. V súvislosti s námietkou zaujatosti rozhodcu JUDr. K. dospel k záveru, že senát rozhodcovského súdu bol ustanovený v súlade čl. 20 ZPP a čl. 7 Pravidiel a strany podpisom súpisu sporných otázok 18. 04. 2003 prehlásili, že nemajú námietky voči osobám senátu. Námietku zaujatosti povinný vzniesol viackrát ale až po vydaní rozhodnutia vo veci samej, čo je v rozpore s čl. 11 bod 1, 2, 3 Pravidiel. Rozhodcovský súd dňa 24. 08. 2010 oznámil účastníkom konania, že v súlade s čl. 11 Pravidiel zamietol uvedenú námietku zaujatosti voči JUDr. K. a uviedol, že v zmysle čl. 12/2 Pravidiel sa rozhodol neinicovať proces výmeny rozhodcu z vlastnej iniciatívy. Rozhodol bez odôvodnenia, čo je v súlade s čl. 7 ods. 4 Pravidiel. Stotožnil sa s názorom oprávneného, podľa ktorého obava Českej republiky vyjadrená v námietkach zaujatosti JUDr. K. môže byť dôvodom pre nepotvrdenie JUDr. K. ako rozhodcu maximálne v druhom, časovo nadväzujúcom konaní a nepredstavuje žiaden dôvod pre jeho vylúčenie v prvom, časovo predchádzajúcom konaní, ktoré predchádzalo exekučnému konaniu. Skonštatoval, že nedošlo k porušeniu zásady rovného postavenia strán, ani nebola povinnému odňatá možnosť v rozhodcovskom konaní uplatniť si svoje práva a riadne prejednať vec pred nezávislým a nestranným rozhodcom. K doručeniu rozhodcovského nálezu odvolací súd dodal, že Medzinárodný rozhodcovský súd doručenie rozhodnutia vykonával v súlade s článkom 3 bod 2, 3 Pravidiel. Odvolací súd považoval za dôležité k tvrdeniu povinného, že oprávnený a povinný sa výslovne dohodli na zmene miesta rozhodcovského konania uvedeného v rozhodcovskej doložke na Prahu, uviesť, že v uznesení rozhodcovského súdu z 22. 09. 2009 a 03. 11. 2009 sa nenachádza žiadna schválená dohoda oprávneného a povinného o zmene miesta rozhodcovského konania na Prahu (č. l. 717 a 722 exekučného spisu). Povinný žiadnu právne záväznú dohodu exekučnému súdu nepredložil. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že predložený rozhodcovský nálež nie je v rozpore

s ustanovením § 50 zákon a rozhodcovskom konaní, a teda je spôsobilým exekučným titulom na výkon exekúcie.

Pokiaľ ide o odvolanie oprávneného voči druhému výroku uznesenia súdu prvého stupňa, **povolil odklad vykonateľnosti** konečného rozhodcovského nálezu do právoplatného skončenia konania pred Mestským súdom v Prahe sp. zn. 14 Cm 180/2010 vedeného vo veci žaloby o zrušenie rozhodcovského nálezu, odvolací súd z exekučného spisu zistil, že súdne konanie vedené Mestským súdom v Prahe pod sp. zn. 14 Cm 180/2010 bolo právoplatne skočené dňa 18. 11. 2011 po tom, ako odvolací Vrchný súd v Prahe uznesením z 30. 09. 2011, vydaným pod sp. zn. 8 Cmo 62/2011-306, potvrdil uznesenie Mestského súdu v Prahe sp. zn. 14 Cm 180/2010, ktorým Mestský súd zastavil konanie o žalobe povinného. Na právoplatnosti uznesenia Mestského súdu v Prahe sp. zn. 14 Cm 180/2010 nič nemení ani tá skutočnosť, že voči rozhodnutiu Mestského súdu v Prahe sp. zn. 14 Cm 180/2010 a Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 8 Cmo 62/2011 bolo podané dovolanie s návrhom na odklad vykonateľnosti obidvoch rozhodnutí a podanie žaloby na Mestský súd v Prahe pre zmätočnosť s návrhom na odklad vykonateľnosti obidvoch rozhodnutí. Nakoľko dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa povolil odklad vykonateľnosti rozhodcovského nálezu právoplatnosťou uznesenia Mestského súdu v Prahe sp. zn. 14 Cm 180/2010 dňa 18. 11. 2011 odpadli, odvolací súd v súlade s § 218 ods. 1 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) odvolanie oprávneného odmietol.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. s tým, že povinný nebol v odvolacom konaní úspešný a oprávnený si trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Uznesenie odvolacieho súdu napadol povinný dovolaním, s poukázaním na prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 2 písm. b/, písm. c/ O. s. p. a existenciu dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., nakoľko v konaní došlo k vade zmätočnosti podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolateľ nesprávnosť právneho posúdenia veci videl v aplikácii nesprávnej právnej normy – zákona č. 99/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej len ako zákon o MPSaP) namiesto aplikácie medzinárodnej zmluvy - Newyorského dohovoru, nakoľko z predložených dôkazov vyplýva naplnenie dôvodov na odopretie uznania a vykonateľnosti rozhodcovského nálezu, a to podľa čl. V ods. 1 písm. b/, písm. d/ a písm. e/ a ods. 2 písm. b/ Newyorského dohovoru. Namietal, že súd prvého stupňa nepreveril materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu a nepreskúmal predložené dôkazné prostriedky, ktoré jednoznačne preukazujú subjektívnu i objektívnu zaujatosť predsedajúceho rozhodcu, ktorý vydal konečný rozhodcovský nález. Dovolateľ sa tiež nestotožňuje so závermi súdov o postupe výlučne podľa národného právneho predpisu, t. j. zákona o rozhodcovskom konaní. Takýto záver súdov je podľa dovolateľa v rozpore s čl. 1 ods. 1, ods. 2, čl. 154c ods. 1 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže Newyorský dohovor ako medzinárodná zmluva má prednosť pred zákonom, mal súd prvého i druhého stupňa v prípade cudzieho rozhodcovského nálezu vydaného v Českej republike aplikovať ustanovenia Newyorského dohovoru. Nesprávny je tiež záver súdu o tom, že znenie Newyorského dohovoru je totožné so zákonom o rozhodcovskom konaní, keďže samotný text čl. V. Newyorského dohovoru je odlišný a obsahuje odlišné obsahové vymedzenie dôvodov na odopretie uznania, a výkonu rozhodnutia. Dovolateľ sa ďalej nestotožňuje s rýdzo formálnym výkladom posúdenia dôvodov na odopretie uznania, a výkonu rozhodcovského nálezu, najmä v otázke nedostatočného posúdenia nezaujatosti a nestrannosti predsedajúceho rozhodcu, v otázke vysporiadania sa s argumentáciou absolútnej absencie odôvodnenia rozhodnutia rozhodcovského súdu o námietke zaujatosti, v otázke aplikácie procesných pravidiel rozhodcovského súdu na doručovanie v rozhodcovskom konaní ako aj v ďalších procesných otázkach, vrátane rozhodovania o námietke zaujatosti, a v otázkach nedostatočného odôvodnenia samotného rozhodcovského nálezu. Rozhodcovský súd vedome porušil povinnosť plniť dozornú funkciu pri výbere predsedajúceho rozhodcu, a pri garancii jeho nezávislosti počas rozhodcovského konania. Objektívna zaujatosť rozhodcu vo vzťahu k veci vyplýva z listu JUDr. K. z 29. 11. 2002, v ktorom ako kandidát na funkciu predsedajúceho rozhodcu si bol plne vedomý existencie svojej zaujatosti, keď upozornil na skutočnosť že je predsedom rozhodcovského tribunálu v spore pred rozhodcovským súdom pri hospodárskej komore ČR a Agrárnej komore ČR (RS pri HK ČR a AK ČR), ktorý sa vo svojej podstate vyvinul zo vzťahu sporných strán v konaní pred ICC. Aj vo vyhlásení o nezávislosti zo 06. 11. 2002 JUDr. K. uvádza, že je predsedom rozhodcovského tribunálu pred RS pri HK ČR a AK ČR, ktorého nároky vyplynuli z obchodných vzťahov medzi oboma bankami.

Z rozhodcovského nálezu Rsp 264/03 z 05. 11. 2003 vydanom v konaní vedenom pred RS pri HK ČR a AK ČR vyplýva, že členom rozhodcovského senátu bol JUDr. B.K., ktorý rozhodoval spor medzi povinným a oprávneným v predmetnom rozhodcovskom konaní. Z odôvodnenia tohto nálezu je zrejmé, že JUDr. K. posudzoval otázku platnosti zmluvy o predaji podniku I., uzavretej medzi I. a C. (oprávneným) dňa 19. 06. 2000 a posúdil ju tak, že zmluva o predaji podniku je platná. V predmetnom rozhodcovskom konaní túto otázku opätovne ako predseda rozhodcovského senátu v rozhodcovskom náleze z 26. 07. 2010 riešil a osvojil si predchádzajúci záver, že zmluva o predaji podniku je platná. O tejto skutočnosti mal rozhodcovský súd vedomosť, pretože ho informovala Česká republika listom z 06. 09. 2007. Otázka platnosti zmluvy o predaji podniku bola pre oprávneného absolútne kľúčovou. Povinný s poukázaním na rozhodnutie súdu konštatoval, že sudca je nestranný iba vtedy, ak k právnemu vzťahu, ktorý rieši, nezískal vzťah ešte predtým, než mu vec pripadla na prejednanie a rozhodnutie, a je teda dostatočný predpoklad, že bude môcť vec posudzovať úplne nezávisle a slobodne. Rozhodca JUDr. K. si vytvoril vzťah k právnemu vzťahu, ktorý prejednával – najmä otázky platnosti zmluvy o predaji podniku v rozhodcovskom konaní č. Rsp 264/03, nespĺňal predpoklady na výkon funkcie rozhodcu v predmetnom rozhodcovskom konaní a mal byť zo strany rozhodcovského súdu ex offio odstránený. Uvedené pochybenie rozhodcovský súd nenapravil ani v čase zamietnutia nominácie JUDr. K. na rozhodcu v konaní č. 15019/JHN. V tomto druhom rozhodcovskom konaní Česká republika ako strana žalovaná vzniesla námietku voči jeho nominácii z dôvodu, že vykonával funkciu rozhodcu v paralelných rozhodcovských konaniach, ktoré sa týkali tej istej celkovej transakcie (predaja podniku I. a s tým súvisiacich poskytnutých štátnych záruk). Z uvedeného vyplýva, že rozhodcovský súd zásadne porušil svoje povinnosti, keď zamietol nomináciu JUDr. K. v druhom rozhodcovskom konaní, avšak v prvom (medzi povinným a oprávneným) nevyhovел námietke zaujatosti podanej povinným a ani ho nevymenil z vlastnej iniciatívy. Podľa názoru dovolateľa odvolací aj prvostupňový súd sa nevysporiadali s jeho argumentáciou o porušení základného procesného práva povinného tým, že Medzinárodný rozhodcovský súd ICC v rozhodnutí o námietke zaujatosti z 28. 10. 2010 ani jednou vetou neodôvodnil svoje rozhodnutie a obmedzil sa na odkaz na dôverný charakter práce súdu ako určuje čl. 6 prílohy I Pravidiel a čl. 7 (4) Pravidiel. Na rozhodnutie o námietke v rozhodcovskom konaní sa aplikuje v súlade s § 30 zákona o rozhodčím řízení primerane Občiansky súdny poriadok. Rozhodnutie vo forme uznesenia musí obligatórne obsahovať odôvodnenie, čo vyplýva tiež z § 169 ods. 1 českého O. s. p. Čl. 7(4) Pravidiel je v ostrom rozpore s kogentnými ustanoveniami lex fori, od ktorých nie je možné sa odchyliť. Podľa

konštantnej judikatúry dojednanie o nezdôvodnení rozhodnutia o vylúčení rozhodcu obdobne ako otázka doručovania, nepredstavuje otázku, ktorú si strany, resp. procesné pravidlá môžu dojednať odlišným spôsobom od spôsobu upraveného v Občianskom súdnom poriadku. K vade konania, a to k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, podľa dovolateľa došlo tým, že oprávnený svojimi opakovanými krokmi uskutočňoval systematický nátlak na sudcov prvostupňového i odvolacieho súdu, v dôsledku čoho bola zmarená realizácia základných procesných práv povinného a došlo k porušeniu práva povinného na spravodlivý proces. Namietal, že konajúce súdy povinnému odopreli základné práva účastníka konania ako právo nahliadnuť do spisu, či právo vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil prvý výrok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odopiera uznanie a vykonateľnosť konečného rozhodcovského nálezu, eventuálne aby rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil výrok súdu prvého stupňa a rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým rozhodol o zamietnutí návrhu na odopretie uznania a vykonateľnosti konečného rozhodcovského nálezu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Oprávnený v podaní označenom ako vyjadrenie k dovolaniu len žiadal predloženie spisu za účelom vykonania exekúcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle § 243a ods. 3 O. s. p. najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo

svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania oprávneného možno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Dovolateľ predovšetkým namietal, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), keď na vec nesprávne aplikoval zákon o rozhodcovskom konaní a nesprávne interpretoval z predložených dôkazov dôvody na odopretie uznania a vykonateľnosti rozhodcovského nálezu.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Predmetom dovolacieho konania je návrh povinného na odopretie uznania a výkonu rozhodcovského nálezu Medzinárodného rozhodcovského súdu pri Medzinárodnej obchodnej komore, so sídlom v Paríži č. k. 12190/TE/MW/AVH/JHN/GZ z 26. 07. 2010 na území Slovenskej republiky.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd v rámci všeobecného rozboru procesu uznávania a výkonu cudzieho rozhodcovského rozhodnutia konštatoval, že pred podmienkami uznania cudzieho rozhodcovského rozhodnutia upravenými v zákone o rozhodcovskom konaní má prednosť úprava v medzinárodnej zmluve. Citoval ustanovenia čl. V bod 1, 2 Newyorského dohovoru, ktorý upravuje dôvody odopretia uznania a výkonu cudzích rozhodcovských rozhodnutí aj ustanovenia § 50 zákona o rozhodcovskom konaní s právnym záverom, že tieto ustanovenia boli implementované do právneho poriadku Slovenskej republiky, a to do ôsmej časti zákona o rozhodcovskom konaní (§§ 46 až 50)

a právna úprava zákona o rozhodcovskom konaní je konformná s uvedenou medzinárodnou zmluvou. S uvedeným záverom sa stotožnil aj dovolací súd. Pokiaľ odvolací súd vo veci rozhodol s poukázaním na ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré sú v súlade s ustanoveniami Newyorského dohovoru, nemožno dospieť k záveru, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne v dôsledku aplikácie nesprávnej právnej normy. Dovolanie z tohto dôvodu nie je opodstatnené.

Ďalšou podstatnou námietkou dovolateľa bolo tvrdenie, že odvolací súd nedostatočne posúdil dôvody na odopretie uznania a výkonu predmetného rozhodcovského nálezu. Za zásadnú otázku v tomto smere považoval otázku nezaujatosti a nestrannosti predsedajúceho rozhodcu JUDr. K.. Aj v odvolacom konaní poukazoval na skutočnosť, že JUDr. K. ako rozhodca pôsobil v rozhodcovskom konaní č. Rsp 264/03 RS pri HK ČR a AK ČR ukončenom 02. 11. 2005, ktoré bezprostredne a skutkovo súvisí s neskorším predmetným sporom, v ktorom bol vydaný rozhodcovský nálež 26. 07. 2010. Ďalej tvrdil, že v oboch konaniach uvedený rozhodca riešil právnu otázku platnosti zmluvy o predaji podniku z 19. 06. 2000 a právny názor na sporné otázky – aj na platnosť zmluvy - si vytvoril už v skôr skončenom konaní. JUDr. K. mal byť vylúčený v predmetnom rozhodcovskom konaní ex lege, pretože si vytvoril vzťah k právnemu vzťahu, ktorý prejednával a tak existoval jeho evidentný pomer k prejednávanej veci. Namietal, že MRR porušil zásadne svoje povinnosti, spočívajúce hlavne v dozornej funkcii v zmysle Pravidiel, keď v čase zamietnutia nominácie JUDr. K. v ďalšom prebiehajúcom rozhodcovskom konaní (15019/JHN/GZ), z rovnakého dôvodu nevyhovел námietke zaujatosti podanej dovolateľom v predmetnom konaní a rozhodcu nevymenil ani z vlastnej iniciatívy. K uvedeným tvrdeniam predložil v odvolacom konaní ďalšie listinné dôkazy a podľa jeho názoru tieto dôkazy preukazujú, že rozhodcovský nálež je v rozpore s verejným poriadkom (čl. V ods. 2 písm. b/ Newyorského dohovoru) , pretože bolo porušené právo povinného na spravodlivý proces, rozhodcovský nálež tiež trpí vadami konania, ktoré spôsobili hrubé porušenie zásady rovného postavenia strán, pretože mu nebola poskytnutá možnosť riadne prejednať vec pred nezávislým a nestranným rozhodcom (čl. V ods. 1 písm. b/ Newyorského dohovoru) a zloženie rozhodcovského súdu bolo v rozpore s dojednaním strán, pretože MRR nezabezpečil v súlade s Pravidlami rozhodovanie nezávislým a nestranným rozhodcom (čl. V ods. 1 písm. d/ Newyorského dohovoru).

V dôvodoch napadnutého rozhodnutia odvolací súd v súvislosti s uvedenými námietkami poukázal na Pravidlá, v súlade s ktorými MRR bez odôvodnenia zamietol námietku zaujatosti podanú voči JUDr. K. a rozhodol sa neiniciovat' proces výmeny rozhodcu. Stotožnil sa s názorom oprávneného, že obava Českej republiky vyjadrená v námietkach zaujatosti JUDr. K. môže byť dôvodom pre jeho nepotvrdenie ako rozhodcu maximálne v druhom, časovo nadväzujúcom konaní a nepredstavuje dôvod pre vylúčenie v časovo predchádzajúcom konaní. Konštatoval, že MRR konal zákonne a nedošlo k porušeniu zásady rovného postavenia strán a povinnému nebola odňatá možnosť v rozhodcovskom konaní uplatniť si svoje práva a riadne vec prejednať pred nestranným a nezávislým rozhodcom.

Súčasťou práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, štruktúra ktorého je rámcovo upravená v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odvolací súd aj v potvrdzujúcom rozsudku musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania. Na druhej strane odôvodnenie rozhodnutia o odvolaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v odvolaní, ale iba na tie, ktoré ostali sporné, majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné pre rozhodnutie o odvolaní. V predmetnom konaní odvolací súd s poukázaním na ustanovenie § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, poukázal na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a odpovedal na námietky odvolania, týkajúce sa aplikácie právnej normy, zaoberal sa výkladom pojmu verejný poriadok a posúdením súladu rozhodcovského rozhodnutia s verejným poriadkom z hľadiska náležitostí a obsahu rozhodcovského rozhodnutia. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa však nezaoberal ďalšími podstatnými argumentmi a dôkazmi povinného, týkajúcimi sa porušenia zásady rovnosti strán a práva na spravodlivý proces v rozhodcovskom konaní v súvislosti s namietanou osobou rozhodcu JUDr. K.. Nie je zrejmé ako odvolací súd vyhodnotil tvrdenie a dôkazy predložené povinným o skutočnosti, že namietaný rozhodca mal pomer k prejednávanej veci, keď rozhodoval aj v inom rozhodcovskom konaní, predmet ktorého súvisel s predmetnou vecou. Nezaoberal sa ani argumentom, že rozhodcovský súd porušil Pravidlá, ak rozhodcu nevymenil z vlastnej iniciatívy v čase, keď z tých istých dôvodov vyhovel námietke zaujatosti v inej veci. Následne z hľadiska uvedených argumentov odvolací súd neposudzoval, či rozhodcovské rozhodnutie nie je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky, prípadne či nie sú dané dôvody odopretia uznania a výkonu

tohto rozhodnutia v zmysle čl. V ods. 2 písm. b/, čl. V ods. 1 písm. b/, písm. d/ Newyorského dohovoru (§ 50 ods. 2 písm. b/, ods. 1 písm. b/, písm. d/ zákona o rozhodcovskom konaní). Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva odpoveď na podstatné námietky žalovaného týkajúce sa zaujatosti predsedajúceho rozhodcu, v dôsledku čoho bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces a bola mu odňatá možnosť konať pred súdom, čo je opodstatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Z obsahu spisu dovolací súd nezistil skutočnosti tvrdené dovolateľom, že mu boli odopierané základné práva účastníka konania ako právo nahliadnuť do spisu, či vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany. Dovolateľovi boli podania oprávneného doručované či už poštou, prípadne mu boli odovzdané v rámci nahliadnutia do spisu a v tomto smere mu nebolo odňaté právo na spravodlivý proces. Dovolanie z tohto dôvodu nie je opodstatnené.

So zreteľom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom potvrdzujúcom výroku a vo výroku o trovách odvolacieho konania podľa § 243b ods. 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí súd znova rozhodne aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2013

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková